

Jet van Vuuren

Baklava

Karakter Uitgevers B.V.

Alles ligt klaar. Mijn vliegticket, zomerjurken, twee bikini's, één badpak, crème voor in en na de zon, sjaals, vesten (mocht er een zeebriesje opsteken) en bovenal mijn vrolijke zomerse sandaaltjes voor als ik 's avonds bij Mustafa in zijn boot stap.

Ik slaak een zucht van verlangen als ik daaraan denk en lik de zweetpareltjes van mijn bovenlip. Hoewel de temperaturen hier nog lang geen zomerse waarden bereikt hebben, heb ik het al snel warm.

'Mam, het ligt aan je gewicht,' zei mijn ranke, slanke dochter laatst, toen ik mijn rood aangelopen hoofd driftig van koelte voorzag met een waaier. Ik gooide het op mijn leeftijd, maar mijn dochter lachte me hartelijk uit.

'Mam, je bent nog geen vijftig,' antwoordde ze, en ze begon daarop over maagverkleiningen alsof ik aan obesitas lijd.

Ik ben gewoon een beetje mollig. En sinds ik aan de verkeerde kant van de veertig zit, zet het voedsel zich wat sneller om in vet. Niks mis mee, veel vrouwen zijn zoals ik.

Maar ja, die dochter.

Ze bedoelt het goed, het hoort bij haar leeftijd om alles wat er in haar knappe koppie opkomt gewoon te zeggen. Ze is negentien, bloedmooi, zelfbewust, en door en door verwend door haar pappie.

Mijn man.

Die zo heel anders is dan ik.

In bepaald opzicht verschillen we van elkaar als dag en nacht. Wat onze relatie van ruim twintig jaar nooit kwaad heeft gedaan. Mensen kunnen elkaar soms heel goed aanvullen, een sleutel-slot-relatie hebben bijvoorbeeld. Zonder al te veel aan elkaar te hoeven uitleggen, weet de een precies wat de ander bedoelt.

Heel lang heb ik gedacht dat mijn man dat ook bij mij had. Dat als hij zonder me aan te kijken iets tegen me bromde, hij dat deed ter bevestiging en goedkeuring en daarvoor geen woorden nodig had. Hoe lang kan een mens zichzelf voor de gek houden?

Mijn man werkt bij een bank. Hij heeft onze financiën zo op orde, dat ik me voor de rest van mijn leven geen zorgen over geld hoeft te maken. Dat vind ik fijn, want eerlijk gezegd is werk – welk werk dan ook – niet echt aan mij besteed. Het liefste breng ik mijn tijd door met het verzamelen van kookboeken en bijzondere recepten. Mocht ik daar vroeger graag boekhandels voor afstruinen, sinds ik op Facebook en Pinterest zit, kom ik het huis nauwelijks nog uit.

Dat zou ook een verklaring kunnen zijn voor mijn ietwat toenemende zwaarlijvigheid. Dat ik wat minder beweeg.

Naast zijn baan heeft mijn man één vurige hobby. Hij klust. Zolang ik hem ken jaagt hij op elke bouwval die op zijn pad komt. Hoe groter het krot, hoe spannender voor hem het vooruitzicht daar een paleisje van te maken.

Inmiddels wonen we in ons vijfde huis. De vorige vier zijn stuk voor stuk eigenhandig door mijn man aangepakt. Weekend na weekend, vakanties en feestdagen, ze gingen op aan het klusgedrag van mijn man.

Zoals een roofdier inschattend en berekenend afgaat op zijn prooi, zo gaat mijn man elke verrotte balk of scheve muur in een even wankel huis te lijf. Om het te temmen en zich eigen te maken.

Is het paleis klaar, dan gaat het in de verkoop. De liefhebberij van mijn man heeft ons geen windeieren gelegd. Ik kan rustig zeggen dat we rijk zijn.

Bij het derde huis begon het bij mij te kriebelen. Waarom weer dat hele proces van jagen, verbouwen en verhuizen als je lekker woont? Waarom niet gewoon met elkaar op vakantie, zoals andere stellen met kinderen dat doen? Kamperen, een stedentrip, desnoods een cruise, mij maakte het niet zoveel uit. Iets gezelligs wilde ik, om het familiegevoel te kunnen delen.

Maar wat ik ook voorstelde, mijn man kreeg ik niet mee. En alleen met mijn dochter op reis, nee, daarvoor ligt onze belangstelling te ver uit elkaar.

Ik geef toe, ik ben slap. Ik ben niet ambitieus, streef geen carrière na en ben daarom niet economisch gebonden aan een woonplaats. Met een leven dat ik het liefste doorbreng tussen pannen, ovens en kookplaten, hoef ik me nooit druk te maken over waar die zich bevinden.

Maar toch.

Menig keer vroeg ik me af waar ik in het bouwverhaal van mijn man voorkwam. Als ik het hem zou vragen ken ik het antwoord:

‘Ja, lekker, schat, doe me nog maar een bordje,’ zou hij zeggen.

Het huis dat we nu bewonen is een vrijstaande bungalow midden in het bos.

Met het oog op de toekomst wilde mijn man een huis zonder verdiepingen – hij is vijftien jaar ouder dan ik en gaat over een paar jaar met pensioen – daarom viel zijn oog op deze gelijkvloerse uitdaging waar – wat mij betreft – weinig aan hoeft te gebeuren.

Het klinkt wrang, maar luchtigjes noemt mijn man dit project zijn eindbestemming. Ik geef hem gelijk, want dit huis is misschien wel het eerste huis dat ook mij écht bevalt.

Het heeft lichte kamers met rondom ramen, een ruime woonkeuken en een prachtig kookeiland. En o, die tuin. Zo weelderig bloeiend, zo mooi aangelegd met vijvers en bruggetjes, met buxus en rozen. Ja, dit alles zou zonder meer ook mijn eindbestemming kunnen zijn.

Als ik Mustafa niet had ontmoet.